

TEAROOM TILLY

Een aanval van koopwoede afslaand (boeken, cd's, dvd's, chocolade, balpennen, een agenda voor de pare dagen, een agenda voor de onpare dagen) stevende ik ogenschijnlijk resoluut op koffiehuis TILLY af. De titel van het koffiehuis was TEAROOM TILLY (o la la, die beide T's!), maar ik verkies het woord *koffiehuis* omdat het zwarter en warmer klinkt. Een bakje inktzwarte troost kon me misschien op andere gedachten brengen en redden van de kooldood. Ik verkeerde alweer in een benarde situatie, want ik had daarnet behoorlijk veel extra cash uit de muur gehaald. Het brandde in mijn zak en ik voelde een gat in mijn rechterhand.

Ieder kwartaal ongeveer diende ik een dergelijke aanval het hoofd te bieden. Die kon dagenlang duren. Hij deed zich altijd voor krek na het betalen van mijn kwartaalbijdrage als zelfstandige aan de Sociale Zekerheidskas. Ooit was ik eens zo koopwoedend tekeergegaan, dat ik er maandenlang de gevolgen van moest dragen – weliswaar flanerend in nagelnieuwe dure kleren.

Ik heb nog altijd het passende woord niet gevonden voor dit verschijnsel. Compensatie? Wraak? Genoegdoening? Opgestoken middelvinger? Ik gunde Vader-tje Staat geen rooie duit van mijn inkomsten als verhalenschrijver.

In koffiedrankhol TILLY werd ik het slachtoffer van een sluipmoord. Het was amper voormiddag, omstreeks aperitiefuur. Dat betekende weer eens een andere variatie, maar wel stevig beklijvend dit keer. Bij elke koffie die ik liet aanrukken (en het waren er eerst enkele, dan vele) verordende ik ook telkens een *Ricochet-pur-Sang*: zo'n liquide bloedverwarmer en aderopener van zeker alcoholisch gehalte en van Corsicaanse makelij. Een brandversneller, voorwaar.

Zie: dat had ik niet moeten doen.

Onder dezelfde maan waren er al velen doodgegaan.

'Het lot dat op de deur klopt': de 5de van Beethoven werd toen in TILLY ten gehore gebracht – waarschijnlijk eerder toeval, want net zo goed leverde de radio er behangmuziek die bij koffie & thee & koekjes hoort. En ik dus intussen maar troost nippen en ricocheren.

Van een Tilly viel niks te bespeuren. Evenmin van een of ander meisje van het vrouwelijke geslacht. Nee: achter de koffierverschansing stelde een man zichzelf te werk. Zijn gezicht stond op 'voormiddag' en 'onveranderlijk'. Een andere kerel van hetzelfde tearoomgeslacht legde de afstanden tussen de tafeltjes af. Er zaten zes klanten. Een halfuur geleden was de zesde binnengekomen, een klein kereltje met strak achterover geharkt haar. Hij schermde onmiddellijk zichzelf af met Het Laatste Nieuws, zijn palissade.

Naarmate ik meer *Ricochet-pur-Sang* innam, groeide de behoefte aan communicatie. Bij mij althans. Want niemand (m/v) deed alsnog zijn klep open. Zowel de beide heren als de Tillynippers waren on non-speaking terms en staarden eindelijk en voormiddagwijs voor zich uit. Rechts van ons regende het mottig; hierbinnen heerste een eilanderig klimaat. Alleen Beethoven doorbrak de oorverdoving.

Ik rommelde dan maar wat in mijn plastic shopping bag. Ja, reeds had ik diverse kleine voorwerpen, zegge en schrijve: *dingsigheidjes*, uit diverse winkels betrokken. Ze zouden me alle helpen bij het schrijven van verhalen. En dus bij het betalen van mijn kwartaalbijdragen.

Een kleine bloemlezing, een greepje:

* een minimixertje om cappuccino te veroorzaken. (Maar momenteel opteerde ik voor zwart; alleen in mijn schrijfhoek bedreef ik de scheikunde der cappuccino's);

* een dure *Cross*-vulpen met een voorraadje zwarte navulhulsjes. (Slechts in één zaak hier in de stad verkrijgbaar);

* een zoveelste klein opschrijfboekje. (... Waarvan de blaadjes onveranderlijk weer op zouden krullen als ik er iets op noteerde ...);

* een stalen dobbelsteen de grootte van een vuist die ik als presse-papier zou gebruiken. (Mijn aanmaning tot het betalen van mijn kwartaalbijdrage mocht geenszins in de vergetelheid weg warrelen bij het openen van een raam!);

* een slof papieren zakdoekjes die aan een kant bedrukt waren als briefjes van 50 euro. (Geen commentaar);

* dvd's: *Band of Brothers* (4 schijven, 2 aaneen geplakte doosjes);

* een aardige kurkentrekker;

* een alleraardigst oestermes.

Sommigen denken dat ze zomaar mogen jatten omdat een winkel uitverkoopt. 't Is hier New Orleans na de zondvloed niet, begot. Ik zag het zo gebeuren.

Achteloos gelonk naar de bewakingscamera's. Drie, vier keer aan het rek met het Begeerde Voorwerp passeren. Vastpakken en terugzetten of -leggen. En dan dé truc: twee van die dingen ineens nemen, eentje ervan in de ene hand lang genoeg draaien en keren en keuren zodat de andere hand niet weet... en hopla: een schuivertje in de diepte van een of andere jas- of broekzak, zogezegd scharrelend naar een zakdoek. Slotfase: het Begeerde Ding terugzetten, neus snuiten... en doen alsof die neus bloedt. En dan, kroon op het werk: naar de kassa sloffen en daar een onnozele en goedkope prul ter betaling deponeren, bv. zo'n minuscuul schrijfboekje waar niks in kan. Dat noemt zich dan schrijver, begot!

En hij had al 'inkopen' gedaan in een andere winkel, want de shopping bag was van ergens anders. Inkopen? Of had hij daar ook... ?

Na deze koffie sta ik op en ga ik zijn kasticket vragen en zijn shopping bag controleren. Op dat ticket van de KADOOSHOP zal een notitieboekje staan. Niks geen dure vulpen. Shit, die gast zet het uit puur contentement op een zuipen. Hoeveel van die Ricochets-pur-Sang heeft hij nu al binnen?

'k Had veel zin om hem in de KADOOSHOP al staande te houden. De gerante bellette het me. Een edel gebaar in barre tijden van uitverkoop.

"t Is een bekende schrijver," fluisterde ze. 'Ga d'er gewoon achter aan en klamp hem op straat aan. Niet hier, niet in mijn winkel. Ben je wel zeker van je stuk? Heeft hij echt die vulpen gestolen? Hij weet wat hij pakt, zeg!'

'Op de camera's kun je niks zien. Maar we kunnen hem nog op heterdaad betrappen, zo lang hij hier binnen is... '

'Nee, nee, laat maar. Volg hem. Los het op straat op. We geven hem dan later wel aan voor diefstal. Als hij echt iets gestolen heeft tenminste. Ik wil hier geen scène, ook al sluit de KADOOSHOP. Hij is te bekend in de stad'.

'Oké dan, u bent de baas'.

We lieten hem dan maar zijn ding doen aan de kassa. Maar die kerel stapte plotseling verduiveld hard door. Ik speelde hem bijna kwijt. Hij dook zo TEAROOM TILLY binnen.

Dat kereltje, weggestopt achter Het Laatste Nieuws, had ik nog ergens gezien. Na enig gepeins wist ik het weer: in de KADOOSHOP. Hij had mijns inziens nogal verdacht staan doen tussen de rekken. Vond ik. Wie in een winkel of warenhuis voortdurend schichtig om zich heen kijkt, is iets van plan. 'Ritselaars', 'organisatoren' en 'regelneven' haal ik er zo uit. Wedden dat hij iets achter zijn krant verborg? De buit van daarnet in de SHOP? Zie: ik kreeg hard zin om op te staan en dat stomme tabloid voor zijn gezicht doormidden te scheuren. Ik weet niet waarom, maar woede steeg in mij op. Ik werd woest op een gezicht dat ik niet kon zien. Ik haatte die schuttingkrant plotseling zo hard dat ze bijna vuur vatte. Nog enkele minuten gaf ik mijzelf. Dan zou ik opstaan en dat kereltje op een niet

mis te verstane manier iets zeggen of vragen. Ik wist nog niet wat. Ik wist wel hoe.

'Hij is nu waarschijnlijk toch al wat zat.'

'Die gast zit me echt wel van achter zijn krant voortdurend in de gaten te houden.'

'Daar moet je een bekende schrijver voor zijn, om een vulpen te jatten.'

'Ik voel het.'

'Bekend? Ik heb hem alleszins nog nooit op tv gezien.'

'Dan nog zo'n populistische snertkrant.'

'Hij moet zich niet proberen te verschuilen achter zijn bekendheid.'

'Zijn ogen branden zowat door die gazet heen. Ik ruik de schroeiplekken.'

'Hij heeft nog niks in de mot. En dan maar zelf verhaaltjes uitvinden, ha ha!'

'Dat begint hier duchtig op mijn zenuwen te werken.'

'Nog vijf minuten en ik ga eropaf.'

'Heb ik iets van die kerel aan misschien?'

'Hij zal nogal opkijken.'

'Psychotische steelse blik telkens als hij een blad omdraait – lijkt op een serie-moordenaar.'

'De vuile dief.'

'De kloothommel.'

'Bah, schrijvers.'

'Dat onderdeurtje.'

'Hij zit nu constant in die winkelzak te grabbelen.'

'Ieder kwartaal weer krijg ik zin om zo iemand op zijn smoel te timmeren.'

'Zie je wel dat dat geen echt beroep is: schrijver. Verhaaltjes uitvinden, pff... Brengt geen brood op de plank. Shoplifting dan maar! Mijn botten!'

'Ik vraag me af of hij daar misschien in de SHOP iets in zijn zakken weggemoffeld heeft.'

'Nu kan hij eindelijk eens echt in de krant komen, die kloteschrijver, hihi!'

'Een krant is altijd verdacht. Nee, correctie: het gebruiken van een krant als verschansing. De verbergtruc van slechte detectives of kruimeldieven.'

'Nu is het het moment!'

'Verdomd, hij houdt mij echt wel in de mot. Ik ga dat kereltje een bezoekje brengen. Eerst vereffenen.'

In TEAROOM TILLY stak een klant een hand omhoog teneinde de aandacht van de rondbaggerende kelner te krijgen.

In TEAROOM TILLY worstelde een klant met een krant die niet onmiddellijk in de gewenste opvouwstand getikt wilde worden.

'Godver.'

'Miljaarde.'

In TEAROOM TILLY bereikte de woede van de algehele mensheid, geconcretiseerd in twee vertegenwoordigers van die mensheid, een kookpunt. Het was een voormiddag in Vlaanderen, in een koffiehonk met Engelstalige titel. Op de achtergrond: de 5de van Beethoven. Vijf klanten en twee obers keken met stijgende verbazing toe hoe (op een wederzijds misverstand berustende) woede van twee kanten kwam aanrollen, botste en uitbarstte. Een kleine woedende man sprong op en graaide in de shopping bag van een andere woedende man. Deze laatste woedende man beende naar diens tafeltje en scheurde de krant van de kleine woedende man gewoon middendoor. Dan keken ze elkaar enkele seconden misprijzend in de ogen en mompelden vinnige dingen. Daarna vlogen ze elkaar in de haren.

Intussen, even bezijden de scène op de hoofdbühne (het lot en het noodlot doen zich altijd buiten het kader van de foto of het schilderij voor, maar niemand mag opzij kijken van de fotograaf of de schilder): de verscheurde krant viel op een theelichtje en vatte natuurlijk onmiddellijk vuur. De mobielste ober kreeg het plotseling in de gaten. Hij ondernam een onhandige bluspoging: hij plukte de brandende vellen van het tafeltje en gooide die op de grond. Een van de vellen kwam daarbij op het tafeltje terecht waar intussen al behoorlijk wat *Ricochet-pur-Sang* gemorst was. Een tweede vuurzeetje ontstond en greep ijverig om zich heen. Op dat ogenblik tuimelde de kleine winkeldetective over dat tafeltje heen. Zijn overjas stond onmiddellijk in vuur en vlam. Diverse klanten sprongen nu op, stootten stoelen en tafels omver, en veroorzaakten nog meer vlammen.

TEAROOM TILLY: een aanvankelijk microscopische casus van hoe de wereld zich bijwijlen in kampen verdeelt en in brand kan vliegen?

'La plupart des occasions des troubles du monde sont grammairiennes' (Montaigne)

TEAROOM TILLY: een uitdijende casus van hoe woord – wederwoord – woord – ant(i)woord – een (wereld)brand kunnen doen ontstaan ?

Hoe dan ook: die voormiddag ging de hele straat in vlammen op. De 5de van Beethoven – de begeleidende ondergangsmuziek – smolt in de cd-gleuf en de brandweer kon pas na ‘verwoede pogingen’ de brand ‘omschrijven’ en beperken tot een straat, zijnde enkele handelspanden, vijf burgerhuizen en een belendend perceel waarop een onbemande woning stond, gestaan had. De vleselijke balans: twee obers en twee personen van het mannelijke geslacht (waaronder een verhalenschrijver) lieten hierbij het leven. Ze werden alle vier onderling verstrengeld en verkoold teruggevonden, als een lugubere rattenkoning in een val.

Wekenlang nog gaapte de zwartgeblakerde straat de voorbijgangers vreselijk grimlachend aan. Elk afgebrand pand vormde een holle, rotte tand van dat doodsgebit. Deze straat zou nooit meer glimlachen.